

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС. ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ

УДК 342.951:351.85

DOI 10.31733/2078-3566-2021-1-133-138

**Анастасія
АКСЮТІНА**©
кандидат
юридичних наук

**Роман
КАРПЕНКО**©
кандидат
юридичних наук

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СФЕРІ НАДАННЯ НАСЕЛЕННЮ КУЛЬТУРНИХ ПОСЛУГ

Розглянуто нормативну основу надання населенню культурних послуг, указано основні нормативно-правові акти у сфері культури й мистецтва, міжнародні документи, які регулюють ці питання. Для подальшої реалізації Концепції реформування системи забезпечення населення культурними послугами обґрунтовано доцільність прийняття Державної програми розвитку національного культурного простору та забезпечення населення культурними послугами. Ця програма передбачатиме законодавче визначення: переліку, змісту та обсягу культурних послуг, що надаються громадянам на безоплатній основі на різних рівнях адміністративно-територіального устрою України; показників та критеріїв оцінки якості надання цих послуг; механізму взаємодії органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та представників інститутів громадянського суспільства, обміну інформацією між ними з метою своєчасного коригування державної політики щодо надання населенню якісних і доступних культурних послуг тощо. Також обґрунтовано доцільність прийняття Закону України «Про археологічні послуги та обіг археологічних об'єктів», який сприятиме збереженню археологічної спадщини та створенню єдиної системи її охорони, протидії нелегальним розкопкам та обмеженню цивільного обігу археологічних предметів. Закон передбачатиме обов'язкове запровадження ліцензування діяльності з використання детекторів металу, геосканерів та інших подібних приладів, призначених або адаптованих під пошук металевих предметів, що є невід'ємною умовою Європейської конвенції з охорони археологічної спадщини, створення правових основ аматорського археологічного пошуку, установлення відповідальності за порушення правил обігу археологічних предметів.

Ключові слова: *культура, мистецтво, послуга, культурна послуга, публічна послуга, нормативно-правові акти.*

Постановка проблеми. Попри проголошені Конституцією України культурні гасла в сучасних умовах в Україні культура не стала пріоритетним напрямом державної політики. Політична й управлінська еліта поки що недооцінюють важливу роль культури в процесах державотворення, розвитку всіх сфер суспільного життя, у формуванні інтелектуального потенціалу

© Аксютіна А.В., 2021

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4493-5599>

k_cpd@dduvs.in.ua

© Карпенко Р.В., 2021

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8484-710X>

k_cpd@dduvs.in.ua

суспільства. Свідченням цього є відсутність цілісної концепції розвитку вітчизняної культури, належної законодавчо-нормативної бази щодо культурної сфери, здійснення бюджетної політики фінансування культури за «залишковим принципом», тобто в останню чергу або ж за значно скороченими нормами. Навіть попри прийняття в Україні ряду законів та підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють різні аспекти культурної діяльності, здебільшого вони залишаються внутрішньо суперечливими й далеко не повними та базуються на різних концептуальних засадах. Отже, вищевикладене дозволяє стверджувати про виняткову значущість нормативно-правових актів у цій сфері.

Аналіз публікацій, у яких започатковано вирішення цієї проблеми. Важливі аспекти правового забезпечення реалізації соціально-культурних прав і свобод громадян досліджували багато відомих правників, зокрема потрібно згадати наукові праці В. Б. Авер'янова, О. Ф. Андрійко, І. В. Арістової, О. М. Бандурки, Д. М. Бахраха, В. М. Бевзенка, О. І. Безпалової, А. І. Галунька, В. М. Гаращука, І. П. Голосніченка, С. Т. Гончарука, С. В. Додіна, О. І. Дрозда, В. О. Заросила, В. В. Зуй, Р. В. Ігоніна, Д. П. Калаянова, Р. А. Калюжного, С. В. Ківалова, М. В. Коваліва, В. В. Ковальської, Л. В. Ковалюка, Т. О. Коломєць, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, С. Ф. Константинова.

Метою статті є аналіз та виявлення недоліків у системі нормативно-правових актів різної юридичної сили щодо сфери надання населенню культурних послуг.

Виклад основного матеріалу. Нормативну основу у сфері надання населенню культурних послуг становить розгалужена система нормативно-правових актів різної юридичної сили та цільового спрямування.

Документом найвищої юридичної сили у сфері культури й мистецтв, безперечно, є Конституція України, прийнята 1996 р., яка:

– по-перше, у ст. 11 визначає, що держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичній свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України;

– по-друге, указує в ст. 12 на те, що Україна дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави, а громадянам гарантує свободу літературної, художньої, наукової й технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Світові стандарти регулювання культурного простору та надання населенню культурних послуг закріплені в найважливіших міжнародно-правових документах про культуру. Відповідно до імплементації Угоди про асоціацію Україна – ЄС, для забезпечення всього спектру прав громадян, у тому числі й культурних, сторони повинні дотримуватися міжнародно-правових вимог актів не тільки ЄС, а й інших міжнародних документів, у тому числі ООН, ОБСЄ, Паризької хартії для нової Європи 1990 р., ЄКПЛ 1950 р., інших документів РЄ, у тому числі рішень ЄСПЛ, організацій у сфері захисту інтелектуальної власності тощо [1, с. 13].

До міжнародних документів із питань культури також належать:

– угоди: Угода про ввезення матеріалів освітнього, наукового і культурного характеру (1950 р.); Угода між Урядом України та Європейською Комісією про участь України у програмі «Креативна Європа»: програма Європейського Союзу для сектору культури та креативності та про співробітництво між Україною та Європейським Союзом у підпрограмі «Медіа» програми «Креативна Європа»;

– декларації: Декларація Мехіко щодо політики у сфері культури (1982 р.); Декларація принципів міжнародного культурного співробітництва (1966 р.); Декларація керівних принципів щодо використання мовлення через супутники для вільного розповсюдження інформації, розвитку освіти та розширення культурних обмінів (1972 р.); Європейська декларація стосовно завдань у галузі культури (РЄ, 1984 р.); Всесвітня декларація про культурне різноманіття (2001 р.);

– рекомендації: Рекомендації, що визначають принципи міжнародного регламенту археологічних розкопок (1956 р.); Рекомендації, що стосуються найбільш ефективних заходів забезпечення загальнодоступності музеїв (1960 р.); Рекомендації про збереження культурних цінностей, яким загрожує небезпека внаслідок проведення громадських і приватних робіт (1963 р.); Рекомендації про охорону в національному плані культурної і природної спадщини (1972 р.); Рекомендації про охорону рухомих культурних цінностей (1976 р.); Рекомендації про міжнародну стандартизацію статистики державного фінансування діяльності в галузі культури (1980 р.); Рекомендація № 36 Всесвітньої конференції щодо політики у сфері культури «Збереження культурної спадщини всіх віків» (1982 р.); Рекомендація № R(84)3 Комітету міністрів Ради Європи «Про принципи телевізійної реклами» (1984 р.) та ін.;

– програми: Програма співробітництва у сфері культури між Міністерством культури

України та Міністерством культури Республіки Білорусь на 2017–2021 роки;

– конвенції: Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., Перший протокол та протоколи № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції; Всесвітня конвенція про авторське право (1952 р.); Конвенція про міжнародний обмін виданнями (1958 р.); Конвенція про охорону нематеріальної культурної спадщини (2003 р.); Конвенція про охорону підводної культурної спадщини (2001 р.); Конвенція про охорону архітектурної спадщини Європи (1985 р.); Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів (1971 р.); Рамкова Конвенція Ради Європи про значимість культурної спадщини для суспільства (2005 р.); Конвенція про заходи, спрямовані на заборону та запобігання незаконному ввезенню, вивезенню та передачі права власності на культурні цінності (1970 р.); Конвенція про охорону всесвітньої культурної і природної спадщини (1988 р.); Конвенція про захист культурних цінностей у випадку збройного конфлікту (1954 р.); Конвенція про охорону та заохочення розмаїття форм культурного самовираження (2010 р.) та ін.;

– документи: Документ Краківського симпозіуму з питань культурної спадщини держав-учасниць ОБСЄ (1991 р.); Документ Копенгагенської наради Конференції з людського виміру ОБСЄ (Копенгаген, 1990 р.) тощо.

Отже, міжнародно-правові норми виступають головним регулятором правовідносин у сфері культури, адже своїми приписами закладають вихідні засади, на яких має будуватися національне «культурне» право певної країни. Саме міжнародні акти дозволяють сформулювати уніфіковані норми регулювання правовідносин у сфері культури.

Одним із перших заходів щодо надання населенню різноманітних культурних послуг стало прийняття Закону України «Про бібліотеки і бібліотечну справу», яким поряд з іншими важливими питаннями формування та збереження бібліотечних фондів було закладено основи бібліотечного обслуговування населення, визначено основні напрями державної політики в галузі бібліотечної справи на принципах науковості, загальнодоступності та безоплатності основних послуг бібліотек [2, с. 34–35]. Так само активно розвивався напрям надання населенню музейних послуг, законодавчим підґрунтям чого стало введення в дію Постановою Верховної Ради від 29 червня 1995 року й затвердження підписом Президента України Закону «Про музеї та музейну справу». Проте відсутність відповідних пільг і невизначеність правових підстав спонсорської, благодійної діяльності в галузі музейної справи стали причиною невеликої чисельності публічних приватних музеїв, більшість музеїв залишалась у державній чи комунальній власності та не мала законодавчих можливостей щодо залучення до свого фінансування коштів приватних осіб, громадських організацій, піклувальних рад тощо, як це практикують у більшості цивілізованих країн світу.

Галузь кінематографії як окремий напрям задоволення культурних потреб громадян отримала законодавчу підтримку в 1998 році з прийняттям Закону України «Про кінематографію», головною новацією якого стало визначення правових основ діяльності в галузі кінематографії в умовах вільного ринку, запровадження продюсерської системи, різних джерел фінансування кінематографії [3, с. 16–18].

Проте надважливим нормативно-правовим актом регулювання відносин у сфері задоволення культурних, інформаційних та дозвіллевих потреб громадян є Закон України «Про культуру», прийнятий 14 грудня 2010 р. та спрямований на: визнання культури одним з основних факторів самобутності українського народу – громадян України всіх національностей; сприяння створенню єдиного культурного простору України, збереженню цілісності культури; захист і збереження культурної спадщини як основи національної культури, турботу про розвиток культури; сприяння утвердженню гуманістичних ідей, високих моральних засад у суспільному житті; забезпечення свободи творчості, захист прав інтелектуальної власності, авторського права й суміжних прав; гарантування прав громадян у сфері культури; створення умов для творчого розвитку особистості, підвищення культурного рівня, естетичного виховання громадян, доступності освіти у сфері культури для дітей та юнацтва, задоволення культурних потреб українського народу, розвитку закладів культури незалежно від форми власності, залучення до сфери культури інвестицій, коштів від надання платних послуг, благодійництва, інших не заборонених законодавством джерел тощо [4].

Висновки. Отже, нормативну основу у сфері надання населенню культурних послуг складає визначена законодавством сукупність нормативно-правових актів різної юридичної сили (у тому числі й міжнародних), які, зокрема, устанавлюють:

1) загальні правові та організаційні основи забезпечення населення культурними послугами (Закон України «Про культуру», Концепція реформування системи забезпечення населення культурними послугами);

2) особливості забезпечення реалізації культурних потреб громадян в окремих сферах (зокрема, щодо музейної та бібліотечної справи; книговидання, створення видавничої продукції, її

розповсюдження й використання ; створення та розповсюдження фонограмної та аудіовізуальної продукції; художньої літератури, кінематографії, театрального, музичного, хореографічного, пластичного, образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва, архітектури, фотомистецтва, дизайну; телебачення й радіомовлення; нематеріальної культурної спадщини, у тому числі народної культури; охорони національного культурного надбання, у тому числі культурної спадщини тощо);

3) заходи стратегічно-планувального та програмно-цільового забезпечення населення культурними послугами на перспективу;

4) нормативи кількості та якості гарантованих державою культурних послуг (наказ Міністерства культури України від 15 жовтня 2013 року № 983 «Про затвердження Державного стандарту надання безоплатних послуг клубними та бібліотечними закладами культури державної та комунальної форм власності»; Закон України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії»; Постанова Кабінету Міністрів України від 6 лютого 2019 р. № 72 «Про затвердження Державних соціальних нормативів забезпечення населення публічними бібліотеками в Україні») [5, 6];

5) адміністративно-правовий статус суб'єктів у сфері надання населенню культурних послуг, до яких належать органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, відповідні заклади та установи культури, що їм підпорядковані, а також численні громадські інституції, які сприяють наданню населенню відповідних послуг [7];

6) дозвільно-реєстраційні вимоги щодо процедур надання населенню культурних послуг (Положення про Державний реєстр видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 28 вересня 1998 р. № 1540; Про державну реєстрацію авторського права і договорів, які стосуються права автора на твір: Постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2001 р. № 1756; Положення про Державний реєстр виробників, розповсюджувачів і демонстраторів фільмів, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2004 р. № 27; Порядок проведення державної експертизи культурних цінностей та розмірів плати за її проведення, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 19 грудня 2006 р. № 1757) [8–11].

Незважаючи на розмаїття на сьогодні нормативних джерел, які прямо чи опосередковано сприяють реалізації культурних потреб громадян та наданню населенню культурних послуг, деякі експерти справедливо зауважують, що на практиці законодавство не забезпечує належних умов для розквіту культури або реальної підтримки її розвитку через недостатню реалізацію гарантованих норм. Відчутними є розбіжності й суперечності в законодавчих актах.

Список використаних джерел

1. Юринець Ю. Л. Європеїзація адміністративного права України у сфері охорони культурних прав громадян : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ. Дніпро, 2017. 40 с.
2. Гордієнко Г. Впровадження платних послуг в діяльність бібліотек. *Трибуна*. 1998. № 9/10. С. 34–35.
3. Культура в законі. Стан та проблеми правового регулювання культури в Україні ; за ред. О. Гриценка. Київ: УЦКД, 1998. 100 с.
4. Про культуру : Закон України від 14 грудня 2010 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 24. Ст. 168.
5. Про бібліотеки і бібліотечну справу : Закон України від 27 січ. 1995 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 7. Ст. 45.
6. Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей : Закон України від 21 верес. 1999 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 48. Ст. 405.
7. Про видавничу справу : Закон України від 5 черв. 1997 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 32. Ст. 206.
8. Про затвердження Державного стандарту надання безоплатних послуг клубними та бібліотечними закладами культури державної та комунальної форм власності : наказ Міністерства культури України від 15.10.2013 № 983. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1966-13>.
9. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р., схваленої резолюцією Кабінету Міністрів від 06 черв. 2014 р. № 385. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF>.
10. Про затвердження Інструкції з ведення квиткового господарства в театральних-видовищних підприємствах та культурно-освітніх закладах: наказ Міністерства культури і мистецтв України від 07.07.99 № 452. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0483-99>.
11. Про затвердження концептуальних напрямів діяльності органів виконавчої влади щодо ро-

звитку культури : постанова Кабінету Міністрів України від 28 черв. 1997 р. № 675. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/675-97-%D0%BF>.

Надійшла до редакції 04.03.2021

References

1. Yurynets', Yu. L. (2017) Yevropeyzatsiya administratyvnoho prava Ukrayiny u sferi okhorony kul'turnykh prav hromadyan [Europeanization of administrative law of Ukraine in the field of protection of citizens' cultural rights] : avtoref. dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.07 / Dniprop. derzh. un-t vnutr. sprav. Dnipro. 40 s.
2. Hordiyenko, H. (1998) Vprovadzhennya platnykh posluh v diyal'nist' bibliotek [Introduction of paid services in the activities of libraries]. *Trybuna*. № 9/10. S. 34-35.
3. Kul'tura v zakoni. Stan ta problemy pravovoho rehulyuvannya kul'tury v Ukrayini [Culture in law. Status and problems of legal regulation of culture in Ukraine] ; za red. O. Hrytsenka. Kyiv : UTSKD, 1998. 100 s.
4. Pro kul'turu [On Culture] : Zakon Ukrayiny vid 14 hrudnya 2010 r. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2011. № 24. St. 168.
5. Pro biblioteku i bibliotechnu spravu [On libraries and library affairs] : Zakon Ukrayiny vid 27 sich. 1995 r. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1995. № 7. St. 45.
6. Pro vyvezennya, vvezennya ta povnennya kul'turnykh tsinnostey [On export, import and return of cultural values] : Zakon Ukrayiny vid 21 veres. 1999 r. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1999. № 48. St. 405.
7. Pro vydavnychu spravu [On publishing] : Zakon Ukrayiny vid 5 cherv. 1997 r. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1997. № 32. St. 206.
8. Pro zatverdzhennya Derzhavnoho standartu nadannya bezoplatnykh posluh klubnymy ta bibliotechnymy zakladamy kul'tury derzhavnoyi ta komunal'noyi form vlasnosti [On approval of the State standard for the provision of free services by club and library institutions of culture of state and communal forms of ownership] : nakaz Ministerstva kul'tury Ukrayiny vid 15.10.2013 № 983. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1966-13>.
9. Pro zatverdzhennya Derzhavnoyi stratehiyi rehional'noho rozvytku na period do 2020 r., skhvalenoyi rezolyutsiyeyu Kabinetu Ministriv vid 06 cherv. 2014 r. № 385 [On approval of the State Strategy for Regional Development until 2020, approved by the resolution of the Cabinet of Ministers of 06 June. 2014 № 385]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF>.
10. Pro zatverdzhennya Instruktsiyi z vedennya kvytkovoho hospodarstva v teatral'no-vydovyshchnykh pidpryemstvakh ta kul'turno-osvitnikh zakladakh [On approval of the Instruction on ticket management in theatrical and entertainment enterprises and cultural and educational institutions] : nakaz Ministerstva kul'tury i mystetstv Ukrayiny vid 07.07.99 № 452. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0483-99>.
11. Pro zatverdzhennya kontseptual'nykh napryamiv diyal'nosti orhaniv vykonavchoyi vlady shchodo rozvytku kul'tury [On approval of conceptual directions of activity of executive bodies concerning development of culture] : postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny vid 28 cherv. 1997 r. № 675. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/675-97-%D0%BF>.

SUMMARY

Anastasiya V. Aksyutina., Roman V. Karpenko. Regulatory and legal support in the field of providing cultural services to the population. The article considers the regulatory basis of providing the population with cultural services, considers the main legal acts in force in the field of culture and arts by legal force, considers the international documents governing the provision of cultural services to the population. The expediency of adopting in the conditions of further implementation of the Concept of reforming the system of providing the population with cultural services the State Program of Development of the National Cultural Space and Providing the Population with Cultural Services, which will provide specific steps -territorial structure of Ukraine indicators and criteria for assessing the quality of cultural services, the mechanism of interaction between executive authorities, local governments and representatives of civil society institutions, exchange of information between them in order to timely adjust public policy to provide quality and affordable cultural services, etc. The expediency of adopting the Law of Ukraine "On Archaeological Services and Circulation of Archaeological Sites" is substantiated, which will contribute to the preservation of the archaeological heritage and the creation of a unified system of its protection, combating illegal excavations and excavations; involve mandatory introduction of licensing for use of metal detectors, geo-scanners and other similar devices designed or adapted to search for metal objects that are essential of the European Convention of Protection of Archaeological Heritage and making regulatory framework of amateur archaeological research, establishing liability for violation of rules of archaeological items circulation. The peculiarities of ensuring the realization of cultural needs of citizens in certain areas, measures of strategic-planning and program-target provision

of the population with cultural services for the future, establishment of norms of quantity and quality of state-guaranteed cultural services, administrative-legal status of subjects of providing cultural services, permit and registration requirements for procedures for providing the population with cultural services. Problems of imperfection of legal regulation of rendering of cultural services to the population are investigated.

The characteristic features of the system of legal regulation in the field of cultural services have been clarified.

It has been concluded that the legal regulation in the field of providing cultural services to the population, in particular, differences in legislation, lack of proper legislation in some areas of cultural space does not provide adequate conditions for cultural prosperity or real support for its development due to insufficient implementation of norms. guaranteed by legislation in the field of culture.

Keywords: culture, art, service, cultural service, public service, normative legal acts.

УДК 342.951

DOI 10.31733/2078-3566-2021-1-138-143

**Ростислав
МОЛЧАНОВ**©
кандидат юридичних
наук, доцент

**Максим
ШЕВЯКОВ**©
викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ ВОДІЇВ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА СТ. 124 КУпАП У КОНТЕКСТІ ПОШКОДЖЕННЯ СКЛАДОВОЇ ОБ'ЄКТІВ ДОРОЖНЬОГО СЕРВІСУ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Динамічний розвиток суспільних відносин, зокрема на транспорті, вимагає негайних та вчасних нормативно-правових удосконалень. Це необхідно перш за все для недопущення порушення правоохоронними органами Конституції та законів України в процесі правозастосовної діяльності. Досить часто судді через нормативну неврегульованість аспектів суспільних відносин застосовують наявні в законодавчій базі норми права, які за певних безпрецедентних обставин справи не підлягають застосуванню, хоча є, на перший погляд, правильними. Наявні прогалини в нормативно-правових актах порушують основоположні принципи відповідальності винуватих осіб, зокрема перестає діяти принцип «невідворотності покарання», що є началом формування в суспільстві нігілістичних настроїв, стереотипів аномії.

У цій роботі розглянуто факти недотримання судами завдання провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, головним із яких є недотримання вирішення справи чітко відповідно до закону, а також шляхи вирішення цієї проблеми. Проаналізувавши ситуації щодо відриву (пошкодження) заправного пістолета на автозаправній станції водіями транспортних засобів через життєві фактори (неуважність, квапливість та ін.), ми виявили вади в правозастосовній діяльності поліцейських, які на місці пригоди кваліфікують дії винуватця як дорожньо-транспортну пригоду. Після процесуального оформлення цього делікту матеріали адміністративної справи, за підвідомчістю, направляються на розгляд до суду першої інстанції, де судді, неправильно оперуючи правилами чинного законодавства, помилково застосовують норми матеріального права та порушують процесуальну норму. Наслідком цього є порушення основоположного принципу «верховенства права», положення якого закріплені в ст. 8 Конституції України.

Ключові слова: об'єкти дорожнього сервісу, автозаправна станція, транспортний засіб, водій, постанова суду.

© Молчанов Р. Ю., 2021

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1751-9832>

appad404@gmail.com

© Шевяков М. О., 2021

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6443-9544>

mshevyakov1212@gmail.com